

Caught Up

V pasci

LIZ TOMFORDE

SÉRIA VETERNÉ MESTO
TRETIA KNIHA

V pasci

LIZ TOMFORDE

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Liz Tomforde: CAUGHT UP preložila Katarína Kvoriaková.

Translation © 2025 by Katarína Kvoriaková

Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

CAUGHT UP

Copyright © 2023 by Liz Tomforde

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Ever After Cover Design www.everaftercoverdesign.com

Grafická úprava: Design Amorandi

Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-39-0

EAN 9788069010390

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete piráctvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

10. októbra 2023 (dátum vydania románu *V pasci*
v Amerike) by mal môj ocko narodeniny. Kaia a Montyho
venujem práve jemu, lebo sa stal vzorom pre mojich dvoch
najobľúbenejších knižných otcov.
A Miller je zase pre Allyson.

Playlist

Caught Up – USHER	♥ 3:44
Wild – Carter Faith	♥ 3:36
Juice – iyla	♥ 3:27
Save Me The Trouble – Dan + Shay	♥ 3:20
3:15 (Breathe) – Russ	♥ 3:03
Wild as Her – Corey Kent	♥ 3:18
Lil Boo Thang – Paul Russell	♥ 1:53
Lovely – Arin Ray	♥ 2:57
Best Shot (Acoustic) – Jimmie Allen	♥ 3:12
Miss Shiney – Kaiit	♥ 3:11
Stay Down – Brent Faiyaz	♥ 3:26
Come Over (Cover) – JVCK JAMES	♥ 2:21
Grateful – Mahalia	♥ 3:05
I Just Want You – JAEL feat. Alex Isley	♥ 4:00
Snooze – SZA	♥ 3:21
If You Let Me – Sinéad Harnett feat. GRADES	♥ 3:51
Until The End Of Time – JVCK JAMES / Justin Timberlake	♥ 5:22
BRB – Mahalia feat. Pink Sweat\$	♥ 3:37
My Boy (My Girl Version) – Elvie Shane	♥ 3:25
So Gone – Vedo	♥ 3:01

„To hádam nemyslíš vážne, Eso!“ zvolá Monty a hodí hodnotiacu správu na stôl v hotelovej izbe. „Vyrzil si ho akurát dnes, keď máme zápas? A čo spraviš s Maxom, hm? Veď máš večer nadhadzovať!“

Schválne som vzal na túto poradu aj svojho syna. V prvom rade preto, lebo ho nemám s kým nechať. Vyhodil som ďalšiu pestúňku a vedel som, že Monty sa naserie, ale Maxove baculaťé líčka a úsmev zmiernia jeho hnev.

„Neviem. Nejakto to vymyslím.“

„Veď sme to už vymysleli. Na Troyovi nebolo nič zlé,“ opoňuje mi Monty.

No to určite, že na Troyovi nebolo nič zlé. Skoro ráno som šiel na tréning s tímovým lekárom a fyzioterapeutmi. Musel som si trochu ponaťahovať rameno pred večerným zápasom, a keď som sa vrátil do izby, našiel som svojho syna s plienkou, ktorá mala byť už hodiny vymenená. Ak k tomu pridám, ako celé týždne pišťal okolo mojich spoluhráčov namiesto toho, aby sa sústredil na svoju robotu, mal som toho akurát tak dosť.

„Nesedel mi,“ odvetím prosto.

Rezignovane vyfúkne vzduch a Max sa chichoce na frustrácii môjho oblastného manažéra.

Monty sa naňho zadíva spoza stola, predkloní sa. „Tak tebe je to smiešne, krpec? Z toho tvojho otca som už šedivý.“

„Podľa mňa si za to môžeš sám, starec.“

Môj pätnásťmesačný syn mi sedí na kolenách, široko sa usmieva a vytŕča naňho svoje detské zúbky a ďasná. Vedel som, že Montymu tá hra na drsného dlho nevydrží, lebo má pre Maxa slabosť. Dočerta, celý tím má preňho slabosť, no predovšetkým tento muž oproti.

Emmett Montgomery, inak Monty, ako ho voláme, nie je len oblastným manažérom bejzbalového družstva Windy City Warriors, jediného chicagského tímu Národnej bejzbalovej ligy MLB, ale je aj slobodným otcom. Nepoznám podrobnosti toho, ako prišiel k rodine, ale dosť by ma prekvapilo, keby bola jeho situácia taká bizarná ako moja. A teda, že sa kočka, s ktorou si v minulosti nezáväzne užíval, jedného dňa asi po roku od posledného stretnutia náhle zjaví na jeho prahu a prevráti mu život hore nohami s oznámením, že sa stal otcom a na, tu máš, staraj sa. Ona s tým vraj nechce mať nič spoločné, zmizne a ty sa zrazu staneš otcom šesťmesačného chlapčeka.

Snažím sa Montyho nezneužívať, keďže si veľmi dobre uvedomujem, že on aj celý klub robia všetko pre mňa a moju novú rodinu. Keď však ide o moje decko, odmietam robiť ústupky v tom, kto sa oň bude starať, kým som v práci.

„Porozprávam sa so Sandersonom,“ navrhnem a hovorím o jednom z trénerov. „Bude celý večer v tréningovej miestnosti, mohol by som Maxa nechať s ním. Pokiaľ sa nikto nezraní, bude tam ticho a malý môže spať.“

Monty si prechádza ukazovákom a palcom po obočí. „Kai, ja sa naozaj snažím. Robím pre teba všetko, čo je v mojich si-

lách, ale nebude to fungovať, pokiaľ si nezoženieš niekoho, kto sa bude o malého starať a všetci sa naňho budeme môcť spoľahnúť.“

Monty používa moje krstné meno iba vtedy, keď chce, aby som si jeho slová vzal k srdcu. Inak ma všetci v tíme volajú prezývku – Eso.

Ibaže teraz si neberiem jeho slová k srdcu. Opakuje to isté, čo do mňa hučí už tri mesiace od začiatku sezóny. Vystriedalo sa u mňa už päť pestúnok. A ten skutočný dôvod za tým všetkým je, že... ja vlastne neviem, či *chcem*, aby to fungovalo.

A nie som si istý, či ešte chcem hrať bejzbal.

S istotou viem iba to, že chcem byť čo najlepším otcom pre Maxa. V tridsiatich dvoch rokoch a po desiatich rokoch v lige mi už na ničom nezáleží.

Hra, ktorú som kedysi miloval a považoval ju za celú svoju existenciu, mi teraz pripadá iba ako čas, ktorý musím byť preč od rodiny.

„Viem, Monty. Keď sa vrátíme do Chicaga, vymyslím, čo by sa s tým dalo spraviť. Sľubujem.“

Znovu si rezignovane vydýchne. „Keby na mojej súpiske nebol aj tvoj brat, bol by si mojím najväčším trňom v päte ty, Eso.“

Vtiahnem obe pery medzi zuby a pokúšam sa neusmiať. „Som si toho vedomý.“

„A keby si nebol taký talentovaný, vymenil by som ťa,“ dodá.

Neubránim sa tomu a rozosmejem sa, lebo on tak strašne tára. Som jeden z najlepších nadhadzovačov v lige, jasné, ale aj bez ohľadu na môj talent ma Monty skrátka zbožňuje.

„A ešte keby si ma nemal tak rád,“ dodávam zaňho.

„Už vypadni a choď sa spýtať Sandersona, či ti večer postráži malého.“ Postavím sa z kresla, presuniem si syna na bok a potom sa zvrtnem na odchod. „A, Max,“ prihovori sa

Monty môjmu dieťaťu, ktoré mu nevie odpovedať. „Už by si mohol prestať byť taký anjelič aj s tým svojím malým zlatým ksichtíkom a z času na čas na otca navrieskať.“

Prevrátim oči, skloním sa a prihovorím sa synovi. „Rozlúč sa s Montym, zakývaj mu a povedz mu, že je starý mrzút.“

„Mám štyridsaťpäť, ty chrapúň. Ty môžeš iba snívať, že o trinásť rokov budeš vyzeráť rovnako dobre.“

Max sa zachichoce a zamáva môjmu trénerovi. Nemá ani potuchy, o čom sme sa rozprávali, ale aj on zbožňuje Montyho. Je to vzájomné.

„Pápá,“ zakričí Max cez celú miestnosť.

Trochu neskoro na rozhovor.

„Pápá, drobček,“ smeje sa Monty. „Uvidíme sa neskôr, dobre?“

Nikdy by som si nebol pomyslel, že mi niekto z trénerov bude taký blízky ako Monty. Pred poslednou sezónou som hrával v tíme Seattle Saints. Nastúpil som hneď po drafte a strávil som tam osem rokov svojej kariéry. Vážil som si všetkých zamestnancov a mal som rád aj oblastného manažéra, ale všetko to boli iba pracovné vzťahy.

Minulý rok sa mi skončil kontrakt a to ma priviedlo do Chicaga, lebo aj môj mladší brat je na súpiske – spojka v základnej zostave tímu Warriors. Chýbalo mi hrať s tým malým sráčom. Keď som potom spoznal Montyho, ihneď som si ho obľúbil. No povaha našich pracovných vzťahov sa zmenila, keď pred rokom na jeseň vstúpil do môjho života Max. Nedočkám mu dostatočne poďakovať za všetko, čo pre mňa robí. Iba vďaka nemu a jeho pochopeniu, aké obete si vyžaduje byť osamelým rodičom, môžeme v tejto situácii pokračovať.

Výkonnému výboru oznámil, že môj syn bude túto sezónu cestovať s nami, a neprijímal žiadne výhrady. Keby odmietli, predčasne by som ukončil kariéru. Odmietam stráviť ďalšieho pol roka bez svojho decka, keď ho ako šesť-

mesačného opustila vlastná matka. Potrebuje vo svojom živote niekoho stáleho. A ja nemienim dovoliť, aby niečo také nepodstatné ako zápas malo byť dôvodom, prečo by to nemal dostať.

No ak chcem Montymu uľahčiť život, asi by som mal prestať vyhadzovať každého, koho si najmem na opatrovanie. To je však na dlhý rozhovor.

Môj brat Isaiah zbehne po chodbe a skočí k nám do výťahu. Svetlohnedé vlasy má úplne strapaté a vyzerajú, akoby práve vstal. Ja som hore už niekoľko hodín. Stihol som prechádzku s Maxom a ranný tréning, ale stavil by som aj ľavú obličku, že on práve vyliezol z postele.

A tiež by som sa mohol stavať, že v nej ešte leží nahá žena.

„Čau, braček,“ pozdraví. „Ahoj, Maxie,“ dodá a poštekľí môjho syna na líčku. „Kam ste sa vy dvaja vybrali?“

„Musím ísť za Sandersonom a poprosiť ho, aby večer počas zápasu postrážil malého,“ vysvetlujem mu.

Isaiah nič nevraví a čaká, čo ešte dodám. „Vyhodil som Troya,“ priznám sa.

Zasmeje sa. „Ježiši, Malakai. Mohol by si sa aspoň tváriť, že chceš, aby to fungovalo?“

„Troy bol naprd a ty to vieš,“ pripomínam mu.

Isaiah pokrčí plecami. „Ja mám teda radšej pestúnky, ktoré majú prsia a neodolateľnú túžbu vyspať sa so mnou, no inak sa mi nezdaľ až taký hrozný.“

„Ty si ale idiot,“ vyhlásim.

„Max,“ prihovorí sa môjmu synovi, „nechcel by si radšej nejakú tetu? Povedz ockovi, že tvoj ďalší pestún musí byť žena, najlepšie nezadaná dvadsiatnička alebo tridsiatnička. A bonusový bod, ak bude vyzerať chutne v mojom drese.“

Max sa usmeje.

„Hej, ak by jej neprekážalo, že bude robiť matku tridsaťročnému somárovi,“ dodám. „A nemá problém s nechutným

bordelom v byte. Vie variť a upratovať, keďže ty si doslova dieťa v koži chlapa a odmietaš to robiť.“

„Uhm, hej, presne, to znie dokonale. Presne po niekom takom by si sa mohol poobzerať,“ pokračuje a dvere výťahu sa otvorila.

Zastaneme na prízemí vo vestibule a môj brat vyvaluje oči rovno pred seba.

„Doriti, prešvihol som Sandersonovo poschodie. Teda, dokelu,“ opravím sa. „Nehovor doriti, Max.“

Môjho syna však príliš zamestnáva obžúvanie vlastných prstov, aby ma počul nadávať. Zrak nespúšťa zo svojho strýka, ktorý stojí vo dverách výťahu totálne vyvedený z miery.

„Isaiah, vystupuješ alebo nie?“

Do výťahu nastúpi žena a postaví sa medzi nás dvoch. Ten jeho náhly šok mi už začína byť jasný. Z pekných žien načisto ohlúpne.

A táto je naozaj pekná.

Tmavé čokoládové vlasy jej padajú na opálenú pokožku, ktorú zdobí spleť čierne tetovanie. Celkovo odhaľuje veľa pokožky. Má na sebe krátke tielko či skôr akúsi podprsenku pod zostrihnutými džínsami na traky. Rozstrapkané okraje obopínajú hrubé stehná. Tie však nezdobí to isté umelecké dielo, ktoré sa vyníma na jej ramenách a pleciach.

„Ahoj,“ vykocke nakoniec Isaiah úplne očarený s neprítomným pohľadom.

Načiahnem sa poza ňu a zľahka ho plesnem po temene hlavy, lebo k šťastiu mu chýba už len ďalšia žena v ďalšom meste, ktorá by ho zabávala. Tiež som kedysi žil týmto spôsobom, ktorý si on práve užíva, a teraz ako dôkaz držím na rukách svojho pätnástmesačného syna. Ďalšiu zodpovednosť za mladšieho brata, ktorý kráča v mojich šlapajach, potrebujem asi tak veľmi ako ošetrovanie koreňového kanálíka len tak pre zábavu.

„Vypadni z výťahu, Isaiah,“ pripomínam mu.

Prikývne, zamáva a cúva do vestibulu. „Ahoj,“ hovorí a z očí mu priam sršia srdiečka, ale nevenuje ich mne ani môjmu synovi.

Žena vo výťahu na rozlúčku iba nadvihne jednu z dvoch fliaš piva Corona.

„Poschodie?“ spýta sa zachrípnutým hlbokým hlasom. Odpije si z piva a premaže si hrdlo. Načiahne sa popri mne, stisne tlačidlo s číslom, z ktorého som práve vyšiel. Potom sa obzrie cez plece a čaká na odpoveď.

V nefritovozelených očiach zazriem zmätok a v nose sa jej leskne zlatý krúžok. Teraz už chápem, prečo sa môj brat zmenil na ohromeného tínedžera, lebo zrazu sa to prihodi aj mne.

„Mám hádať? Postláčam ich všetky, ak chcete, a užijeme si parádne dlhú jazdu vo výťahu.“

Max sa za ňou načiahne a ten pohyb ma konečne vytrhne zo snenia do reality. Akoby som nikdy nevidel peknú ženu.

Pootočim sa, aby som zabránil tým malým prstom zamotať sa jej do vlasov, čo by bola práve teraz ozaj ohromná zábava. No táto žena nemá vo štvrtok ráno otvorené jedno pivo, ale rovno dve.

Odkašlem si a stisnem Sandersonovo poschodie sám.

Slečna *Dvojflašková* si prehodí vlasy cez plece a stojí na svojom mieste vo výťahu vedľa mňa. Aj napriek jej výberu raných nápojov nepáchne po alkohole. Voní ako koláč a náhle ma pochyťí chuť na sladké.

Kútkom oka zazriem, ako sa usmieva na Maxa.

„Máte rozkošné dieťa,“ podotkne.

A ty máš rozkošné všetko, mám na jazyku odpoveď.

No radšej si doň zahryznem, keďže od minulej jesene už taký nie som. Nemám viac ten luxus flirtovať s každou peknou ženou, ktorú miniem na ulici. Ani možnosť hodiť do seba pivo o deviatej ráno. Nemôžem si dovoliť priviesť

hocijakú ženu do svojej hotelovej izby a nevedieť ani len, ako sa volá, lebo nemám v úmysle vidieť ju znovu. Teraz mi v izbe stojí postieľka, vysoká stolička a všade sa povalujú hračky.

Predovšetkým si nepotrebujem vymieňať dráždivé poznámky s týmto typom ženy. Nemusím byť jasnovidec, aby som vedel, že je to divoška.

„Vie aj niečo povedať?“ pýta sa.

„On?“

Zasmeje sa popod nos. „Myslela som tým vás. Či máte vo zvyku ignorovať ľudí, ktorí sa s vami zhovárajú.“

„Uhm, to nie,“ odvetím. Max sa za ňou znovu načiahne a chce ju chytiť, ale ja sa odtiahnem ešte ďalej. „Prepáčte. Ďakujem.“

Moje dieťa sa hodí nabok, stále za ňou natahuje tie malé baculaté pršteky, chce buď ju, alebo jednu z fliaš v jej rukách, nie som si istý.

Žena sa potichu zachichoce. „Možno vie, že by sa mu zišlo pivo.“

Potom mi ponúkne druhú Coronu.

„Je deväť hodín ráno,“ pripomínam jej.

„No a?“

„No a je štvrtok.“

„Aha, tak vy ma odsudzujete, už chápem.“

„Nie, iba mám svoje povinnosti,“ opravím ju.

„Ach, bože,“ zasmeje sa. „Asi vám treba niečo silnejšie ako pivo.“

Ja potrebujem iba to, aby sa tento výťah hýbal rýchlejšie, no možno na niečo prišla. Pivo by som si dal. Alebo aj desať. Alebo niekoľko hodín váľania sa v perinách s nahou ženou. Už si ani nespomínam, kedy naposledy sa mi to pošťastilo. No jedno viem naisto, nestalo sa to, odkedy mi do života prišiel Max. Celých deväť mesiacov na suchu.

„Tata,“ džavoce malý, potom mi pritlačí rúčku na líce a ukáže na ženu.

„Viem, kamarát.“

Neviem ani hovno.

Jedno mi je však jasné – malý sa len tak ľahko nevzdá a neprestane sa o mňa hádzať, aby sa k nej dostal. Je to divné, lebo celkovo nemá cudzích ľudí veľmi v láske a už vôbec sa necíti dobre v prítomnosti žien.

Podľa mňa za to môže tá, ktorá ho porodila a následne opustila. Tiež ho vychováva iba otec, nezodpovedný strýko a tím nespratných bejzbalistov. Jedinú stálu ženu v jeho živote predstavuje snúbenica môjho kamaráta, ale ešte aj na ňu si musel chvíľu zvykať.

Z nejakého dôvodu sa mu však táto páči.

„No tak, Max,“ vydýchnem a prehodím si ho. „Prestaň sa mrviť.“

„Viem, že to bude znieť čudne, ale mohla by som ho podržať, keby ste chce...“

„Nie,“ odvrknem.

„Bože,“ utrúsi.

„Teda, nie, ďakujem. So ženami mu to veľmi nejde,“ vysvetľujem.

„Ktovie, po kom to má?“

Prepichnem ju pohľadom, no ona iba mykne plecom a znovu si odpije.

Max sa znovu zasmieje. Ani nemá na čom. Niečo ho k tejto žene ťahá, je to divné. A mám pocit, že tento výťah sa vlečie celú večnosť.

„Ten úsmev si sa naučil od mamky?“ prihovára sa mu, nakláňa hlavu a obdivuje ho. „Lebo pochybujem, že tvoj ocko vie, ako na to.“

„Haha, zábavné.“

„Budem sa tváriť, že ste to nemysleli sarkasticky a naozaj máte zmysel pre humor.“

„Malý nemá mamu,“ odvrknem.

Vo výťahu sa rozhostí tajuplné ticho presne ako vždy, keď vyslovím tie tri slová. Väčšinou sa ľudia zľaknú, že prekročili hranicu, lebo jeho mama tragicky zahynula, a nie preto, že mi zabudla oznámiť svoje tehotenstvo a potom sa pol roka po pôrode len tak zjavila, prevrátila mi život hore nohami a následne ušla.

Jej podpichujúci tón sa okamžite zmení. „Ach, preboha, to ma mrzí. Nemyslela...“

„Stále žije. Iba nie s nami,“ upresním.

Úplne na nej fyzicky vidno, ako sa jej ulaví. „Aha, tak to je dobre. Teda, nie je to *dobre*. Alebo žeby to bolo dobré? Kto som, aby som to vedela posúdiť? Doriti, tomu výťahu to dnes trvá.“ Plesne si rukou po ústach a očami preskočí k Maxovi. „Teda, chcela som povedať dokelu.“

Vtedy sa konečne zasmejem aj ja a jemný úsmev sa mi rozťahne na perách.

„No teda, predsa sa vie usmiať!“ zvolá už trochu miernejšie.

„Vie sa usmiať aj oveľa viac, keď ho práve neponižuje nejaká neznáma žena vo výťahu, ktorá pritom zvierá v oboch rukách fľašku piva, a to hneď po zobudení.“

„A možno vôbec nespala,“ odvetí a potom znovu iba tak mimovoľne mykne plecami.

Ach, bože.

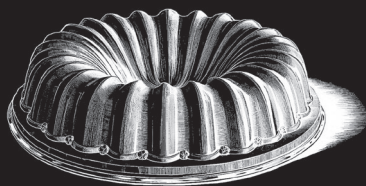
„A možno by o sebe mali prestať hovoriť v tretej osobe ako dvaja blázni.“

Výťah sa konečne otvorí na jej poschodí.

„A možno by sa on mohol z času na čas uvoľniť. Má milého syna a ešte milší úsmev, keď ho ukáže,“ dokončí. Potom nadvihne Coronu, vycedí zvyšok a vyjde z výťahu. „Dík za zvezenie, tatko. Bolo to... no, zaujímavé.“

To teda bolo.

2

Miller

Milujem maslo. Predstavte si, že by ste boli človekom, ktorý stvoril tento najväčší dar ľudstvu od Boha. Vybozkávala by som ho za ten objav. S chlebom? Dokonalosť. Roztopené na pečených zemiakoch? Nebíčko v papuľke. Ale najradšej ho aj tak mám zapečené v svojich slávnych sušienkach s kúskami čokolády.

Poviete si, že veď sú to len sušienky s kúskami čokolády, všetky chutia rovnako. Chyba. Obrovská chyba. Možno som známa po celej krajine vďaka svojim schopnostiam opraviť príšerné dezertné menu ktorejkoľvek reštaurácie uchádzajúcej sa o michelinskú hviezdičku, ale páčilo by sa mi, keby si v jednej z tých nóbl reštaurácií povedali „nasrať“ a nechali ma upiecť poondené sušienky s kúskami čokolády a zaradili ich do menu.

Mali by plno. Každý večer.

No keby mi aj dovolili podávať takú klasiku, recept by zostal môj. Pokojne im dožičím svoju kreativitu, nápady a techniku. Dočerta, dokonca by som im vytvorila aj celý nový a inšpi-

rujúci dezert, na ktorý by zákazníci čakali rok. No klasické recepty, tie, ktoré používam posledných pätnásť rokov, tie, pri ktorých sa začnete rozplývať, len čo sa cukor dotkne jazyka, lebo vám pripomínajú domov, nedám nikomu.

Tie recepty si aj tak nikto nepýta. Ani by mi nepriniesli slávu.

Jedno je však isté. V tejto chvíli sa preslávim akurát tak mentálnym zrútením, ku ktorému dôjde uprostred kuchyne v Miami. A to hlavne preto, lebo som za posledné tri týždne nedokázala stvoriť ani jediný nový dezert.

„Montgomeryová,“ zakričí na mňa jeden z kuchárov na zmene. On ma napríklad vôbec nemá potrebu oslovovať mojim titulom, preto som sa ani ja neobťažovala naučiť sa jeho meno. „Pôjdeš s nami večer po práci von?“

Upratujem si po sebe pracovisko a ani sa naňho nepozriem. Iba sa modlím, aby to suflé vyliezlo z rúry bez toho, aby sa prepadlo. „Budem predpokladať, že ti iba vypadlo, že by si ma mal po správnosti oslovovať šéfkuchárka Montgomeryová,“ odvetím cez plece.

„Srdiečko, veď si iba cukrárka, nebudem ťa volať šéfkuchárka.“

Celá kuchyňa prudko stíchnie, akoby sa so škripaním zastavila platňa. Každý pomocný kuchár zamrzne s nástrojom v ruke.

Už nejaký čas sa mi nestalo, že by ma niekto takto profesionálne nerešpektoval. Som mladá a v dvadsiatich piatich rokoch nie je ľahké stáť v kuchyni plnej dospelých, zvyčajne mužov, a hovoriť im, čo robia zle. No za posledných pár rokov som si získala istú reputáciu, a to takú, ktorá si vyžaduje úctu.

Pred tromi týždňami som získala ocenenie Jamesa Bearda, najvyššiu poctu v odbore, a titul *Výnimočná dezertná šéfkuchárka roka*. O moje konzultačné služby je taký záujem, že už

nemám ani jeden voľný termín na tri roky dopredu. V každej z tých reštaurácií strávim jedno obdobie, čo platí aj pre túto v Miami, a budem sa pokúšať opraviť ich dezertné menu, aby mali aspoň šancu uchádzať sa o michelinskú hviezdičku.

Takže áno, oslovenie šéfkuchárka si zaslúžim.

„Tak ideš, Montgomeryová?“ spýta sa znovu. „Kúpim ti pivo alebo dačo, čo sa páči dievčatám, zrejme s dáždničkom. Niečo sladké a ružové.“

Nemôžem pochopiť, prečo tomuto chlapovi nedochádza, že všetci jeho kolegovia stíchli a mlčky ho prosia, aby zavrel hubu.

„Viem o niečom inom sladkom a ružovom, čo by som celkom rád ochutnal,“ pokračuje.

Viem, že sa ma iba snaží vyprovokovať, prinútiť jedínú ženu v tejto kuchyni, aby vybuchla, ale on mi za to nestojí. Má šťastie, lebo zapípa časovač a moju pozornosť si vyžaduje rúra.

Keď otvorím jej dvierka, víta ma spalujúca horúčava a ďalšie splasnuté suflé.

Ocenenie Jamesa Bearda je len zdrap papiera, ale jeho váha ma drví. Mala by som byť vďačná a pokorná, že som získala cenu, o ktorú väčšina šéfkuchárov bojuje celý život. Ibaže na mňa po jej získaní akurát tak doľahol ochromujúci tlak, kvôli ktorému mám v hlave prázdno a nedokážem stvoriť nič nové.

Nikomu som sa nepriznala, že sa takto trápim. Príliš sa za to hanbím, aby som to pripustila. Ešte nikdy ma ľudia nesledovali tak pozorne ako teraz a ja sa len potáčam. No o dva mesiace sa nebude kam schovať. Mám sa totiž objaviť na obálke jesenného vydania kulinárskeho časopisu *Food & Wine*. Dnes som však presvedčená, že v článku zaznie iba hrozná kritika a smutné konštatovanie, že ďalší nový talent nedokáže naplniť svoj potenciál.

Už to viac nezvládam. Aj keď je hanba priznať si to, nevládzem uniesť ten tlak. Vyhorela som a moja kreativita sa stratila. Akoby som utrpela cukrársku verziu spisovateľského bloku. Aj to prejde, ale môžem dať krk na to, že to neprejde v cudzej kuchyni, keď všetci odo mňa očakávajú, že ich budem učiť svoje remeslo.

Som otočená chrbtom k personálu, aby nevideli, ako strašne som posrala aj toto suflé, hodím formu na kuchynskú linku. A len čo to spravím, na drieku mi pristanú ruku. Každý chlpek na krku sa mi zježí.

„Čakajú nás spolu ešte dva mesiace, Montgomeryová, a ja presne viem, ako ten čas využiť tak, aby si ťa tu každý obľúbil.“ Na zátylku cítim kuchárov horúci dych.

„Nedotýkaj sa ma!“ vyhlásim chladne.

Končeky prstov mi zaryje do pása a už mi viac netreba. Musím vypadnúť, čo najďalej od tohto chlapa, preč z tejto kuchyne. Musím sa vypariť z *každej* kuchyne.

„Určite si veľmi osamelá, keď toľko cestuješ po celej krajine. Stavím sa, že v každom meste, do ktorého s tou svojou malou dodávkou prídeš, si nájdeš nejakého kamaráta, ktorý ti v nej robí spoločnosť,“ pokračuje.

Dlaňou kľže po mojich krížoch a smeruje k zadku. Schmatnem ho za zápästie, zvrtnem sa a tvrdo ho kopnem kolenom do gulí. Ani sa nad tým nepozastavím.

Vtedy sa od bolesti zvalí na zem a žalostne zaskučí.

„Povedala som ti, aby si sa ma, kurva, nedotýkal!“

Ostatní zamestnanci mlčia, nárek ich kolegu sa odráža od antikorových nástrojov a on sa naďalej krčí. Mám chuť šplechnúť mu čosi o veľkosti jeho vtáka, keď doňho vrazilo moje koleno, ale podľa jeho správania musí byť každému jasné aj bez mojej pomoci, že si niečo kompenzoval.

„Ale no tak,“ hovorím a odopínam si šéfkuchársky kabát. „Vstávaj. Vyzeráš ako úbožiak.“

„Curtis!“ Spoza rohu vybehne hlavný šéfkuchár Jared a šokovane hľadá na svojho pomocného kuchára. „Máš padáka! Zmizni z mojej kuchyne, dočerta!“

Curtis, keďže už teraz poznám jeho meno, sa stále drží za gule a váľa sa po zemi.

„Šéfkuchárka Montgomeryová,“ osloví ma šéfkuchár Jared, „ospravedlňujem sa za jeho správanie. Bolo totálne neprijateľné. Môžem vám odprisať, že tento druh správania tu netolerujeme.“

„Myslím, že mi stačilo. Skončila som tu.“

Z mnohých dôvodov mi stačilo. Pomocný kuchár, ktorý už nikdy nezoženie prácu v špičkovej reštaurácii, bol iba posledným klincom do rakvy. Mám však pocit, že toto leto by som aj tak nebola pre Jareda veľkou pomocou.

A môžete vziať jed na to, že vôbec netúžim po tom, aby ostatní zistili, ako veľmi sa trápim. V tomto priemysle vám idú po krku všetci a len čo kritici zavetria, že šéfkuchárka zo špičkovej reštaurácie, nieto ešte držiteľka Ceny Jamesa Bearda, tápe, začnú krúžiť ako supy. Moje meno sa potom ihneď ocitne na každom blogu o jedle a o tento druh pozornosti teraz naozaj nestojím.

Šéfkuchár Jared sa mierne zhrbí, čo je dosť divné. Ten chlap si vo svete kuchýň vyslúžil úctu a je asi dvakrát taký starý ako ja. „Dobre, rozumiem. Dohliadnem na to, aby sme vám vyplátili honorár za celé zmluvné obdobie vrátane nasledujúcich dvoch mesiacov.“

„Nie, to naozaj nebude nutné,“ odvetvím a potrasím mu ruku. „Už radšej pôjdem.“

Iste, som síce vychýrená šéfkuchárka, ale občas sa správam ako malé decko. Preto aj teraz Curtisovi na zemi ukážem prostredník a pochodujem k východu.

Akoby ma moje vyhorenie nedusilo dostatočne, len čo vyjdem von, v hrdle sa mi zadrhne júnová vlhkosť. Nevieam, kam

som dala hlavu, keď som súhlasila, že sa na celé leto nechám zavrieť v kuchyni na Južnej Floride.

Rýchlo naskočím do svojej dodávky zaparkovanej na parkovisku pre zamestnancov a klimatizáciu pustím naplno. Milujem ju. Zvonku ju zdobí čerstvý tmavozelený náter a vnútri je úplne prerobená. Nájde sa v nej aj malá kuchynka.

Už nejaký čas v nej žijem a cestujem kvôli práci po celej krajine s rozpustenými vlasmi a zvyšný svet mám na háku. Keď potom dorazím do cieľa, zapnem pracovný režim a nasledujúce mesiace trávim so zakrytými tetovaniami a desať hodín denne reagujem na oslovenie šéfkuchárka.

Môj život tvorí takéto zvláštne spojenie.

A ak mám byť úprimná, nie je to úplne to, čo som chcela robiť. Kedysi som snívala o vlastnej pekárni, kde by som piekla všetky svoje slávne sušienky, tyčinky a koláče, ktoré som počas dospievania pripravovala pre ocka. No mala som to šťastie, že prakticky hneď po škole som dostala možnosť školiť sa u jedného z najlepších cukrárov v Paríži a následne som absolvovala ďalšiu stáž v New Yorku.

A odtiaľ sa moja kariéra rozbehla.

Teraz ju zaplňajú tortičky na jeden hlt, peny, ktorých mená väčšina ľudí nedokáže ani vysloviť, a sorbety, pri ktorých radi predstierame, že sú lepšie ako zmrzlina. A hoci mi niektoré časti tohto vyšperkovaného sveta pripadajú povýšenecké a smiešne, som vďačná, že ma život zaviedol práve sem.

Mám pôsobivú kariéru. Viem to. Venovala som tomu nekonečné hodiny, aby som ohúrila a dosiahla nedosiahnuteľné ciele. No teraz, keď som už získala všetko, čo sa dalo, iba bezcieľne plávam životom a hľadám ďalšiu metu, za ktorou by som sa mohla hnať.

A presne toto mi moja chaotická myseľ pripomína posledné tri týždne. Buď si udržím úspech, alebo sa rýchlo zaseknem

v točiacich sa dverách, ktoré vyplývajú najnovších a najvy-
chytenejších šéfkuchárov v odvetví.

S víriacimi myšlienkami sa vynorím na diaľnici a mierim
do ockovho hotela. Vtedy mi zavolá moja agentka.

„Ahoj, Violet,“ ozvem sa, keď prijmem hovor.

„Čo, dočerta, ti ten debilný kretén urobil, že práve ty si
tak rýchlo vycúvala z tejto zákazky? Šéfkuchár Jared mi vo-
lal, ospravedlňoval sa a chcel mi vyplatiť tri mesiace dopredu.“

„Ten šek neprijmeš, jasné?“ kážem jej. „Áno, jeho zamestna-
nec je nepričetný úbožiak, ale ak mám pravdu povedať, toto
leto by zo mňa aj tak veľa úžitku nemal.“

Druhá strana linky stíchne. „Miller, čo sa deje?“

Violet je mojou agentkou už tri roky, a hoci kvôli hektic-
kému životnému štýlu nemám veľa priateľov, ju za jedného
z nich považujem. Riadi môj časový harmonogram a doha-
duje rozhovory. Každý, kto chce o mne písať na svojom blogu
alebo chce, aby som mu skonzultovala menu, musí prejsť naj-
prv cez ňu.

Moja agentka patrí k tej hŕstke ľudí, ktorým môžem úprim-
ne povedať, s čím sa trápim.

„Vi, možno ma zabiješ, ale myslím, že si na zvyšok leta vez-
mem voľno.“

Keby diaľnica v Miami nebola taká hlučná, počuli by sme
spadnúť aj špendlík.

„Prečo?“ ozve sa zhrozene. „Na jeseň ťa čaká najväčšia
zákazka tvojej kariéry. Máš robiť ten rozhovor pre časopis
Food & Wine aj s titulkou. Prosím, len mi nepovedz, že chceš
vycúvať aj z toho!“

„Nie, preboha, to nie. To stále platí. A na ďalšiu zákazku
v Los Angeles budem pripravená. Iba teraz...“ stíchнем. Do-
riti, ako jej mám povedať, že jej najlepšie platenej klientke asi
preskakuje? „Violet, už tri týždne som nevytvorila žiadny no-
vý dezert.“

„Myslíš tým, že si nemala čas?“ predpokladá. „Lebo ak potrebuješ viac času na zdokonalenie svojich receptov pre ten článok, tak to úplne chápem.“

„Nie,“ odvetím, „chcem tým povedať, že som nevytvorila nič, čo by sa mi počas prípravy nerozpadlo pod rukami alebo by mi to nezohorelo na uhol. Bolo by to až smiešne, aká som príšerná vo svojej práci, keby ma to nedohňalo na pokraj nervového zrútenia.“

Zasmeje sa. „Dúfam, že si zo mňa robíš dobrý deň.“

„Violet, päťročný s receptami pre deti by teraz pripravil lepší dezert ako ja.“

V telefón nastane ticho.

„Violet? Si ešte tam?“

„Spracovávam to,“ pripustí.

Zídem z dialnice výjazdom vedúcim k otcovmu hotelu a čakám, čo povie.

„Fajn,“ ozve sa napokon už pokojnejšie. „Dobre, o nič nejde. Všetko bude v pohode. Iba si zoberieš dva mesiace voľno, nadýchneš sa, dáš sa dokopy a prvého septembra budeš v Lune ako na koni.“ Reštaurácia Luna patrí šéfkuchárke Maven a na jeseň mám u nej poskytovať konzultácie. Kedysi som s ňou v škole mala seminár a za šancu pracovať s ňou by som položila život, ale krátko po našom stretnutí odišla z odboru. Zostala na materskej a do kulinárskeho sveta sa vrátila s reštauráciou pomenovanou po dcére. A mňa teraz požiadala, aby som jej prišla pomôcť s dezertným menu. Rozhovor pre *Food & Wine* sa bude nahrávať v jej kuchyni v Los Angeles. Z tejto príležitosti mám obrovskú radosť.

Teda, aspoň som mala, kým sa mi nezačalo všetko rozpadávať pod rukami.

„Prvého septembra budeš v Lune, však, Miller?“ nalieha Violet, keď neodpovedám.

„Budem tam.“

„Dobre,“ vydýchne si. „Zvládnem to uhrať. Počas leta si chcela osláviť svoje nové ocenenie s rodinou a už sa nevieš dočkať, keď sa v septembri vrátiš do kuchyne. Bože, blogeri a kritici ma zožerú zaživa. Budú ma bombardovať otázkami, kam si sa, dočerta, podela. Si si istá, že nemáš chorého otca? To by znelo ešte lepšie.“

„Ježiš, Violet,“ zasmejem sa neveriacky. „Má sa veľmi dobre, vďaka bohu.“

„Výborne, ten chlap je príliš pekný na to, aby zomrel mladý,“ poznamená a konečne sa zo slúchadla ozve aj jej smiech.

„Nechutné. No, už musím ísť,“ oznámim jej.

„Pozdrav odo mňa tatka Montgomeryho.“

„Jasné, to nehrozí. Čau, Vi.“

Chicagský profesionálny bejzbalový tím Windy City Warriors sa teraz pár dní zdržiava v meste. Môj otec im robí oblastného manažéra, čo vlastne znamená, že už päť rokov je ich hlavný tréner. Predtým pracoval s nejakým menším ligovým družstvom, keď ho vytrhli z miestnej vysokej školy v Colorade.

Emmett Montgomery rýchlo stúpал po bejzbalovom rebríčku. A aj si to zaslúži. Už mal našliapnuté na vynikajúcu pozvesť v športe, keď sa celá situácia zmenila. Vzdal sa všetkého, vrátane svojej prosperujúcej kariéry, aby sa stal mojím otcom. Prijal ponuku na pozíciu trénera od miestnej vysokej školy až do mojej maturity a potom som si už šla po svojom.

Je to dobrý chlap. Vlastne, tvrdila by som, že jeden z najlepších.

Väčšinu môjho života sme strávili sami dvaja. A ak si myslíte, že som v osemnástke vypadla z domu, aby som rozprestrela krídla, tak som to spravila skôr preto, aby ich mohol rozprestrieť on. Už vtedy som vedela, a platí to dodnes, že ak sa zastavím, usadí sa v najbližšom meste, aby bol pri mne. Pre jeho dobro som teda od odchodu z domu v osemnástich neprestala utekať ani to nemám v pláne. Vzdal sa kvôli mne

všetkého. To najmenej, čo môžem preňho urobiť, je mať istotu, že sa už viac ničoho nevzdá.

Zastavila som sa v malých potravinách a vzala som dve fľašky Coronys, jednu pre seba a druhú preňho. Potom som si vyzliekla kuchárske nohavice a protišmykové topánky a natiahla som si zostrihnutý overal a šľapky. Stiahla som zo seba tričko s dlhým rukávom, založila pírsing na jeho právoplatné miesto a zaparkovala som na najvzdialenejšom parkovacom mieste od vchodu do tohto veľkolepého hotela, v ktorom teraz býva môj otec.

Päť rokov ho sledujem, ako trénuje v najvyššej lige, no ešte stále som si nezvykla vidieť ho takto. Keď som vyrastala, nikdy sme nemali nič luxusné ani drahé. Ako tréner na vysokej nezarábal veľa a mal iba dvadsaťpäť, keď sa stal otcom. V mnohých ohľadoch sme rástli spolu.

V kuchyni mu to nikdy veľmi nešlo, preto mi väčšinou varil iba makaróny so syrom zo škatule. Takže keď som mala už dosť rokov, prevzala som túto zodpovednosť ja a naučila som sa variť. Takto som objavila svoju lásku k pečeniu. Rozžiarila som sa zakaždým, keď som ho ohúrila novým receptom, čo, priznajme si to, sa stalo každý jeden raz. Veľmi rýchlo sa z neho stal môj najväčší fanúšik.

Keď ho tu však vidím, ako sa mu darí v tom, čo robí, čo miluje a v čom je taký dobrý, že už teraz nosí prsteň Svetovej série, prepadne ma nekonečná hrdosť, ako mu je bezo mňa dobre.

A chcem, aby aj on bol na mňa rovnako hrdý, hlavne po tom všetkom, čo musel pre mňa obetovať. Keď som sa zaradila medzi najmladších výhercov Ceny Jamesa Bearda, v časopise *Food & Wine* mi vyhradili priestor na osemstranový článok vrátane obálky časopisu a troch nových receptov, na ktoré nenachádzam inšpiráciu. Malo by k tomu dôjsť už o dva krátke mesiace, keď sa dostanem do LA k svojmu ďalšiemu projektu.

Takže, žiadnu paniku, vôbec.

Otočím vrchnákom na jednom z pív a zalejem svoje do neba volajúce očakávania, ktoré som si na seba uvalila. Keď sa dvere výťahu vo vestibule otvoria, stoja v ňom dvaja muži. Ani jeden nevystupuje, tak prekĺznem medzi nich.

Ten po mojej ľavej ruke ma svetlohnedé vlasy a zabudol si zavrieť ústa.

„Ahoj,“ pozdraví ma a neviem prečo, ale strčila by som ruku do ohňa za to, že tento chlap hrá pre môjho otca. Je dosť vysoký, vyšportovaný a vyzerá, akoby práve vstal z postele od nejakej krásky.

Hráčov na otcovej súpiske zamestnávajú krásne ženy, ktoré si neskôr odvedú z ihriska domov, rovnako intenzívne ako samotné zápasy.

„Vypadni z výťahu, Isaiah,“ ozve sa muž po mojej pravici a síce obaja vyzerajú objektívne dobre, tento je priam neprístojne príťažlivý.

Na hlave má čiapku otočenú šiltom dozadu, okuliare s čiernym rámom a v náručí drží batola s takou istou čiapkou. Zo všetkých síl sa snažím príliš si ho neobzerať, ale spod okrajov čiapky mu vytrčajú tmavé pramene a tie okuliare zdôrazňujú ľadovomodré oči. Na sánke sa mu črtá strnisko a priam kričí „starší muž“, môj kryptonit.

Ak k tomu pridáte jeho neskutočne rozkošné dieťa, ktoré má prehodené na boku, takmer mi z úst vytečie slina.

„Ahoj,“ ozve sa muž po mojej ľavici, keď vystupuje z výťahu, a necháva ma samu s týmito dvomi milými chalanmi.

„Poschodie?“ pýtam sa, odpijem si z piva a stlačím číslo vedúce do izby môjho otca.

Nie je možné, aby ma nepočul, napriek tomu mi neodpovedá.

„Mám hádať?“ nadhodím. „Postláčam ich všetky, ak chcete, a užijeme si paradne dlhú jazdu vo výťahu?“

Nezasmeje sa, dokonca sa ani neusmeje, čo je pre mňa výstražné znamenie.

Jeho malý synček sa za mnou načiahne. Nikdy som nepatrla k tým, čo omdlievajú z malých detí, ale tento drobec je výnimočne chutný. Šťastne sa usmieva a po tom ráne, čo som práve zažila, je vysmiatie batola, ktoré na mňa hľadí ako na to najlepšie na svete, prekvapivo presne to, čo potrebujem.

Líčka má také baculaté, že keď sa na mňa zaškerí, oči mu takmer zmiznú. Jeho otec ma stále ignoruje a stisne si tlačidlo poschodia sám.

Nuž, tak fajn. Toto bude zábavné.

Najdlhšiu jazdu vo výťahu svojho života by som uzavrela tým, že tento nádherný chlap je poriadne upätý. A keď konečne zastanem pred dverami otcovej izby a zaklopem, už by som ani nemohla byť vďačnejšia, že sa to krátke stretnutie skončilo.

„Ty tu čo robíš?“ vyhrkne ocko a tvár sa mu rozžiari. „Myslel som si, že sa ani počas tohto výjazdu neuvidíme.“

Nadvihnem obe fľašky, jednu prázdnu, druhú plnú, a s predstieraným nadšením zvolám: „Zdrhla som z roboty.“

Keď roztvorím dvere do jeho izby ešte viac, zatvári sa ustarostene. „Tak poď ďalej a vysvetli mi, prečo piješ o deviatej ráno.“

„Chcel si povedať, pijeme,“ opravím ho.

Zachechce sa. „Mám dojem, že to druhé pivo sa ti zide viac ako mne, Millie.“

Prejdem izbou a sadnem si na gauč.

„Tak čo sa deje?“ pýta sa.

„Vôbec mi to nejde, nedarí sa mi v práci. Dokonca ma ani nebaví piecť. Počul si ma niekedy povedať, že ma nebaví piecť?“

Nadvihne ruky, akoby sa vzdával. „Predo mnou sa nemusíš ospravedlňovať. Ja len chcem, aby si bola šťastná. A ak v práci nie si šťastná, tak som rád, že si z nej odišla.“

Bolo mi jasné, že takto zareaguje. A viem, že keď mu poviem, že moje plány na leto pozostávajú z cestovania po krajine v dodávke, aby som sa mohla nadýchnuť čerstvého vzduchu a získať nový nadhľad, povie, že sa teší so mnou, aj keď to bude hovoriť ustaraným tónom. Jeho starosti ma však nevyvádzajú z miery. Iba sa obávam, že raz mu na tvári zazriem sklamanie.

Za dvadsať rokov, čo je mojím otcom, som tam nikdy nič podobné nevidela, takže neviem, prečo to tam stále hľadám. No zodrala by som si ruky až po lakte a pracovala by som v hocijakej mizernej kuchyni, keby to znamenalo, že sa vyhnem jeho sklamanému výrazu.

Sama si uvedomujem, že mám vrodené nutkanie byť vo všetkom najlepšia, dosiahnuť všetky méty a ciele, ktoré si vytýčim. A práve teraz nie som najlepšia a nechcem nikomu dopriať tú možnosť sledovať ma, ako pohorím. A už vôbec nie jem. On je tým dôvodom, prečo vo svojej kariére neberiem nič iné ako dokonalosť, čo je v dosť príkrom kontraste s divokým, neviazaným prístupom v súkromnom živote, kde beriem, čo príde.

„Skončila si nadobro?“ opýta sa.

„Ach, preboha, to nie. Iba si beriem dovolenku na leto, aby som znovu získala svoj šmrnc. Potrebujem iba trochu priestoru bez neustálych zvedavých pohľadov a dať sa dokopy. Trochu si oddýchnuť.“

Oči sa mu zalesknú nadšením. „Takže, kde plánuješ stráviť túto svoju letnú dovolenku?“

„Ešte neviem. Mám dva mesiace a nasledujúcu zázakku mám v LA. Možno sa vyberiem v dodávke na Západné pobrežie a cestou si to tam obzriem. A budem trénovať vo svojej kuchyni na kolesách.“

„Takže budeš žiť v dodávke?“

„Presne tak, oci,“ vyhlásim a zasmejem sa. „Budem žiť v dodávke a budem rozmýšľať, prečo sa každý dezert, ktorý sa od tej zasranej ceny pokúsim vytvoriť, zvrtné na dokonalú a neopraviteľnú katastrofu.“

„Nie každý dezert, čo si vytvorila, je katastrofa. Všetko, čo si kedy napiekla, je fenomenálne. Si na seba príliš tvrdá.“

„Základné sušienky a koláče, to je niečo celkom iné. Práve s tou kreatívnou stránkou sa borím.“

„No možno je tá kreatívna stránka problém. Možno by si sa mala vrátiť k základom.“

On sa v gastronomickom svete nevyzná tak dobre ako ja, preto nemôže vedieť, že čokoládovými sušienkami to nezachránim.

„Vieš,“ začne, „mohla by si leto stráviť v Chicagu so mnou.“

„Prečo? Aj tak budeš polovicu času na cestách, a keď sa vrátiš domov, budeš na ihrisku.“

„Tak pôjdeš so mnou aj na cesty. Od tvojej osemnástky sme spolu nestrávili viac ako pár dní a chýba mi moje dievčatko.“

Sedem rokov som nemala dovolenku alebo voľný víkend či aspoň jediný voľný večer. Bez prestávky pracujem a zabíjam sa v kuchyniach. A napríklad aj dnes hrá ockov tím v meste, ale mne nikdy nedošlo, že by som si mohla vziať večer voľno a ísť sa na nich pozrieť.

„Oci...“

„Nechci, aby som začal prosiť, Miller. Tvoj úbohý otec potrebuje s tebou stráviť trochu času.“

„Posledné tri týždne som drela v kuchyni plnej chlapov a jeden z nich zjavne veľmi túžil, aby som naňho na personálnom podala sťažnosť za sexuálne obťažovanie. Už len to mi chýba, aby som sa celé leto motala okolo ďalšieho tímu plného chlapov.“

Nakloní sa bližšie, potetované ruky si zloží na kolenách a vypleští na mňa oči. „Čo prosím?“

„Nič, vyriešila som to,“ upokojujem ho.

„Ako presne si to vyriešila?“ zaujíma sa.

„Jedným rýchlym kopancom do rozkroku,“ odvetím a iba tak mimochodom si odpijem z piva. „Tak, ako si ma to naučil.“

Krúti hlavou a zľahka sa zasmee. „To som ťa nikdy nenaučil, ty malá psychopatka, ale škoda, že nie. A teraz ešte viac trvá na tom, aby si šla so mnou na cesty. Vieš, moji chalani nie sú takí.“

„Oci, chcela som...“ slová mi zamrznú na jazyku. Keď sa naňho pozriem na druhú stranu gauča, upiera na mňa smutný a prosebný, dokonca unavený pohľad. „Si v Chicagu veľmi osamelý?“

„Na to nebudem odpovedať. Pravdaže mi chýbaš, ale chcem, aby si so mnou zostala na pár mesiacov, lebo aj ja chýbam tebe, nie z povinnosti.“

Necítim žiadnu povinnosť. Aspoň nie v tomto smere. No všetko robím tak, aby som vyrovnala dlh, ktorý voči nemu mám. Ten vznikol vtedy, keď sa v dvadsiatich piatich rokoch pre mňa vzdal celého svojho života.

Ak by som však tvrdila, že mi nechýba, klamala by som. Veď preto som si vyberám aj všetky zákazky tak, aby sa prekrývali s jeho výjazdmi. Vyberám si kuchyne vo veľkých mestách, ktoré hrajú najvyššiu bejzbalovú ligu, do ktorých môj otec príde za prácou. Takže, samozrejme, že mi chýba.

Leto s ockom znie dobre. A ak ho poteší, že s ním chvíľu pobudnem, je to po tom všetkom, čo pre mňa obetoval, to najmenej, čo môžem urobiť.

Až na ten jeden problém.

„Ibaže vrchný manažment ti to nedovolí,“ pripomínam mu. „Nikto z tímu ani z personálu nesmie mať so sebou členov rodiny, keď cestujete.“

„Máme tu jedného člena rodiny, ktorému to túto sezónu dovolil,“ oznámi a na perách sa mu pohráva šibalský úsmev. „Asi som dostal nápad.“